

Majd a reggel: kukurikú, török császár, add vissza a svéd hajcsárom!

*

Meghatározhatatlan, szavanincsen idővonulások, néha egy századelő hasonló bokrai, a hangok, melyek átjárták a hasonló bokrokat, mindazok, akikről csak a feltevés állít valamit. Aztán fönről az „egészidő” egyirányú sugárútja, házfalkorok csapódnak emberkoroknak, folytathatatlan érzésbrigádok az idő útján. Befoghatatlan távlatok előtt befoghatatlan szemek, mit se számítok már, mintha föl-fölmerülne, közelre, mondható-tapinthatóba jönne, már-már megalakul, átkerül, megtérül végül az eddigi játékvesztés. És nyilván soha nem fog, le is mondok, átkerülni, végtelenbe húzó játszma véges-koros alanyénnel. Nedves fű, táviratok, szeress nagyon, állva eszek, ülve alszom, kísért a külsőm, óriás semgolyó. Mondom akkor, semgolyó, az itt látható lét átláthatatlan lét-háló, semgolyó, könnyű éji bor, nehéz bútorok, a hasznavehetlen könyvek önként indulnak bomlásnak. Minden tudás a Gutemberg-galaxisban, nem nagy a többi tempó, erőtlen, öcskös, a lekvárban jön majd megint russzó vissza a természetből, ennyi balféket egyrakáson nem látott soha, érdemes megnézni, isten az atyám, vagy mim, kim is. Éjszaka jön, megyek, jövök-megyek, el is.

